

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής της, η προσφεύγουσα διατυπώνει ένα και μοναδικό ισχυρισμό.

Διατείνεται ότι η καθής παρέβη τα άρθρα 2 και 30, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2004/18 επειδή:

- τα πληροφοριακά στοιχεία που είχαν σημασία για την υποβολή προσφοράς δεν έγιναν με τον ίδιο τρόπο και με την ίδια ποιότητα διαθέσιμα σε όλους όσους έλαβαν μέρος στη διαδικασία δημόσιων προμηθειών·
- στον υποψήφιο του οποίου η προσφορά έγινε δεκτή παρασχέθηκαν πληροφοριακά στοιχεία κατά τρόπο που δημιούργησε δυσμενείς διακρίσεις, με αποτέλεσμα να του δοθεί ένα πλεονέκτημα επειδή μπόρεσε να διορθώσει την προσφορά του· και
- η διαδικασία με διαπραγμάτευση διεξήχθη κατά τρόπο που η καθής επηρέασε την έκβαση της διαδικασίας αυτής επειδή ζήτησε πρόσθετα πληροφοριακά στοιχεία ή διευκρινίσεις μόνον από ορισμένους υποψήφιους, παραβιάζοντας την αρχή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων και την αρχή της διαφάνειας.

(¹) Οδηγία 2004/18/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, περί συντονισμού των διαδικασιών συνάψεως δημόσιων συμβάσεων έργων, προμηθειών και υπηρεσιών (ΕΕ L 134, σ. 114).

Προσφυγή της 26ης Ιουλίου 2011 — Symfiliosi κατά Οργανισμού Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση T-397/11)

(2011/C 282/70)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Symfiliosi (Λευκωσία, Κύπρος) (εκπρόσωπος: Λ. Χριστοδούλου, δικηγόρος)

Καθού: Οργανισμός Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Οργανισμού Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 23ης Μαΐου 2011, περί ανάδεσεως της πρώτης συμβάσεως πλαισίου βάσει του διαγωνισμού F/SE/10/03 — Ομάδα 12 Κύπρος στην First Elements και της δεύτερης συμβάσεως πλαισίου στη Symfiliosi,
- να καταδικάσει τον Οργανισμό Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα προβάλλει έναν λόγο, αντλούμενο από το ότι ο Οργανισμός δεν αιτιολόγησε την απόφασή του. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την κρίση επί της ουσίας των προσφορών, υποστηρίζοντας ότι ήταν αυθαίρετη, αδικαιολόγητη και μη σύνομη.

Προσφυγή της 29ης Ιουλίου 2011 — Banco Santander και Santusa κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-399/11)

(2011/C 282/71)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσες: Banco Santander, SA (Santander, Ισπανία), Santusa Holding, SL (Boadilla del Monte, Ισπανία), (εκπρόσωποι: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero και M. Muñoz de Juan, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα των προσφευγουσών

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

- Να δεχθεί τους εκτιθεμένους στην προσφυγή λόγους ακυρώσεως και συνεπώς να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως που χαρακτηρίζει το άρθρο 12, παράγραφος 5, του TRLIS ως κρατική ενίσχυση.
- Επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφος 1, κατά το μέτρο που αναγνωρίζει ότι το άρθρο 12, παράγραφος 5, του TRLIS περιέχει στοιχεία κρατικής ενισχύσεως όταν εφαρμόζεται στην κτήση πλειοψηφικών συμμετοχών.
- Επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 4 κατά το μέτρο που επεκτείνει την υποχρέωση αναζητήσεως επί πράξεων που συνήφθησαν προ της δημοσιεύσεως στην ΕΕΕΕ της τελικής αποφάσεως που αποτελεί αντικείμενο της παρούσας προσφυγής (ΕΕ L 135, της 21.5.2011, σ. 1).
- Επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφος 1, και, επικουρικότερον, το άρθρο 4 κατά το μέτρο που αφορά πράξεις στο Μεξικό, τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Βραζιλία, και
- Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής E(2010) 9566, της 12ης Ιανουαρίου 2011, σχετικά με τη φορολογική απόσβεση χρηματοοικονομικής υπεραξίας για τη συμμετοχή στο μετοχικό κεφάλαιο αλλοδαπών φορέων.

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τρεις λόγους.

1) Πρώτος λόγος: πρόδηλη πλάνη περί το δίκαιον κατά την ανάπτυξη της έννοιας του επιλεκτικού χαρακτήρα και τον χαρακτηρισμό του επίδικου μέτρου ως κρατικής ενίσχυσης.

— Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι το επίδικο φορολογικό μέτρο ευνοεί «ορισμένες επιχειρήσεις ή ορισμένους κλάδους παραγωγής», όπως απαιτεί το άρθρο 107, παράγραφος 1, της ΣΛΕΕ. Η Επιτροπή υποθέτει απλώς ότι το μέτρο αυτό είναι επιλεκτικό διότι εφαρμόζεται μόνον επί της κτήσεως μετοχικού κεφαλαίου σε αλλοδαπές εταιρίες (στη συγκεκριμένη περίπτωση σε τρίτες χώρες μη μέλη της ΕΕ) και όχι σε ημεδαπές εταιρίες. Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι ο συλλογισμός αυτός είναι εσφαλμένος και κυκλικός: Το γεγονός ότι η εφαρμογή του επίδικου μέτρου –όπως και οποιασδήποτε άλλης φορολογικής διατάξεως– απαιτεί την εκπλήρωση ορισμένων αντικειμενικών προϋποθέσεων, δεν το καθιστά επιλεκτικό μέτρο νομικώς ή πραγματικώς. Η Ισπανία προσκόμισε στοιχεία που καταδεικνύουν ότι πρόκειται περί γενικού μέτρου, ανοικτού, νομικώς ή πραγματικώς, σε όλες τις επιχειρήσεις που υπόκεινται στον ισπανικό Φόρο Εταιριών ασχέτως του μεγέθους, της φύσεως, του κλάδου ή της προελεύσεως τους.

— Δεύτερον, η φαινομενικά διαφορετική αντιμετώπιση του άρθρου 12, παράγραφος 5, του TRLIS, κάθε άλλο παρά συνιστά επιλεκτικό πλεονέκτημα, αλλά επιδιώκει την καθιέρωση φορολογικής ισοτήτας εφ' όλων των πράξεων κτήσεως μετοχών, είτε ημεδαπών είτε αλλοδαπών. Σε τρίτες χώρες υφίστανται σοβαρά εμπόδια στην πραγματοποίηση συγχωνεύσεων, που εμποδίζονται στην πράξη αντιθέτως, αυτές είναι δυνατές στο εθνικό πλαίσιο, γι' αυτές δε αναγνωρίζεται η απόσβεση της χρηματοοικονομικής υπεραξίας. Κατά συνέπεια, το άρθρο 12, παράγραφος 5, του TRLIS επεκτείνει απλώς την απόσβεση αυτή στην αγορά συμμετοχών στο κεφάλαιο εταιριών τρίτων χωρών, πράξη που αποτελεί το πλησιέστερο εφικτό λειτουργικό ισοδύναμο των εγχωρίων συγχωνεύσεων, γι' αυτό και αποτελεί μέρος της οικονομίας και της λογικής του ισπανικού συστήματος.

— Η Επιτροπή εσφαλμένως θεωρεί ότι δεν υφίστανται εμπόδια στις πράξεις συγχωνεύσεως με επιχειρήσεις τρίτων χωρών και, κατά συνέπεια, εσφαλμένως θεωρεί το σύστημα αναφοράς που ορίζει τον επιλεκτικό χαρακτήρα και δεν δέχεται τα επιχειρήματα της φορολογικής ουδετερότητας. Σφάλλει ειδικότερα στην εκτίμησή της περί των πράξεων που πραγματοποιούνται στις Ηνωμένες Πολιτείες, τη Βραζιλία και το Μεξικό.

— Επικουρικώς, η απόφαση πρέπει να ακυρωθεί τουλάχιστον στις περιπτώσεις αναλήψεως πλειοψηφικού ελέγχου επιχειρήσεων τρίτων χωρών, οι οποίες εξομοιώνονται προς περιπτώσεις εγχωρίων συγχωνεύσεων και, κατά συνέπεια, δικαιολογούνται από την οικονομία και τη λογική του ισπανικού συστήματος.

2) Δεύτερος λόγος: πλάνη περί το δίκαιον ως προς τον προσδιορισμό του ωφελούμενου από το μέτρο.

— Επικουρικώς, και αν ακόμη θεωρηθεί ότι το άρθρο 12, παράγραφος 5, του TRLIS περιέχει στοιχεία κρατικής ενίσχυσης, *quod non*, η Επιτροπή όφειλε να πραγματοποιήσει εξαντλητική οικονομική ανάλυση, για να προσδιορίσει ποιοι ωφελήθηκαν από την ενδεχόμενη ενίσχυση. Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι οι ωφεληθέντες από την ενίσχυση (υπό τη μορφή υπεραξίας του τιμήματος αγοράς των συμμετοχών) ήταν οι πωλητές των συμμετοχών και όχι, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, οι ισπανικές επιχειρήσεις που εφάρμοσαν το εν λόγω μέτρο.

3) Τρίτος λόγος: παραβίαση της γενικής αρχής του δικαίου της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, ως προς τον καθορισμό των χρονικών ορίων εφαρμογής της υποχρέωσης αναζήτησεως.

— Επικουρικώς, και για την περίπτωση που θεωρηθεί το άρθρο 12, παράγραφος 5, του TRLIS ως ενίσχυση, η Επιτροπή παραβιάζει τη νομολογία των Δικαστηρίων της Ευρωπαϊκής Ένωσης περιορίζοντας τα χρονικά όρια της εφαρμογής της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης μέχρι τη δημοσίευση της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας έρευνας (21.12.2007) και, απαιτώντας, συνεπώς, την αναζήτηση για πράξεις που διενεργήθηκαν μετά την ημερομηνία εκείνη (πλην των περιπτώσεων κτήσεως πλειοψηφίας που πραγματοποιήθηκαν στην Ινδία και την Κίνα, για τις οποίες επεκτείνεται η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη μέχρι τις 21.5.2011, ημερομηνία της δημοσίευσής της τελικής αποφάσεως, δεχόμενη ότι στις περιπτώσεις αυτές υφίστανται όντως ρητά νομικά εμπόδια στις διεθνείς συγχωνεύσεις).

— Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, σύμφωνα με την πρακτική της Επιτροπής και τη νομολογία, η κίνηση διαδικασίας έρευνας δεν προδικάζει τη φύση του μέτρου, γι' αυτό και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ημερομηνία λήξεως· η ημερομηνία λήξεως πρέπει ούτως ή άλλως να συμπίπτει με την ημερομηνία δημοσίευσής της τελικής αποφάσεως στην ΕΕΕΕ.

— Άλλωστε, ο περιορισμός τον οποίο επιβάλλει η απόφαση στη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, την οποία αναγνωρίζει μεταξύ της εφαρμογής της αποφάσεως ενάρξεως και της τελικής, στις πράξεις κτήσεως πλειοψηφίας στην Ινδία και την Κίνα, στερείται δικαιολογίας. Σύμφωνα με τη νομολογία, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη πρέπει να εκτείνεται στο σύνολο των συναλλαγών σε κάθε τρίτη χώρα.

Προσφυγή της 29ης Ιουλίου 2011 — Altadis κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-400/11)

(2011/C 282/72)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Altadis, SA (Μαδρίτη, Ισπανία) (εκπρόσωποι: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero και M. Muñoz de Juan, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή